

Arrest

**nr. 40 615 van 23 maart 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 januari 2010 tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 januari 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. D'HAVE, die loco advocaat T. DE KEUKELAERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster van Liberiaanse nationaliteit verklaart op 31 augustus 2008 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 1 september 2008 dient verzoekster een asielaanvraag in.

Op 31 juli 2009 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster worden geweigerd.

Op 4 september 2009 stelt verzoekster tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster bij arrest nr. 33 375 van 29 oktober 2009.

Op 7 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 december 2009 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 14 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 20 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie – en asielbeleid de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Overwegende dat de betrokkene op 1 september 2008 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 1 september 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 4 augustus 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 20 oktober 2009 een arrest velde van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 11 december 2009 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een attest van een ‘chief’ dd. 14/11/2008 en een attest van de ‘National Traditional Council’ dd. 23/11/2008 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest van verzending naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit attest enkel is wat het is, een attest dat iets werd verstuurd, zonder aanduiding van wat. Overwegende dat de betrokkene ingaat op de leeftijd van besnijdenis waarbij opgemerkt moet worden dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hierop uitvoerig inging in haar beslissing dd. 04/08/2009, dat de verklaringen van de betrokkene hierover gemakkelijke verklaringen achteraf zijn, dat ze de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerleggen. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de betrokkene ze naar voren had kunnen brengen. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de rechtspleging

De Raad werpt ambtshalve op dat enkel rekening wordt gehouden met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken. Noch de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) noch het Procedurereglement voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien in de mogelijkheid tot het indienen van aanvullende stukken. Derhalve worden de door verzoekster ingediende aanvullende stukken om die reden uit de debatten geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In een eerste exceptie betwist verwerende partij onder verwijzing naar artikel 51/8, tweede lid van de Vreemdelingenwet, de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. Verwerende partij werpt een tweede exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en geen ernstig middel aanvoert. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze excepties te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert verzoekster het volgende aan.

"Eerste middel: schending van artt. 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; schending van het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en machtsoverschrijding.

Verzoekster diende een nieuwe asielaanvraag in aangezien zij na het afsluiten van de eerste aan asielaanvraag over nieuwe elementen beschikte welke haar aanvraag verder staven. Meer bepaald legt zij een schrijven dd. 14.11.08 over ondertekend (met vingerafdruk zoals gebruikelijk) van de dorpsoudste, het dorps hoofd en de Sande Zoe (oudste vrouw die de besnijdenissen uitvoert) alsook een schrijven dd. 23.11.08 van de "Traditional Council of Liberia", het hoogste (Nationale) orgaan van de Sande-gemeenschap in Liberia (stukken 7/2 en 7/3).

Deze brieven tonen de gegrondheid van de asielaanvraag van verzoekster aan. Immers blijkt uit deze brieven dat verzoekster wel degelijk het slachtoffer dreigde te worden van FGM (Female Genitale Mutilation) en dat zij hiervoor nationaal werd gezocht. Zij diende dus wel degelijk haar land van herkomst te ontvluchten.

In de bestreden beslissing stelde verweerster de echtheid van de documenten niet in vraag.

Evenwel weigerde verweerster de tweede asielaanvraag van verzoekster in overweging te nemen omdat zij van oordeel was dat de overgelegde stukken niet als "nieuwe elementen konden worden beschouwd.

Met nieuwe elementen wordt bedoeld: gegevens die in de afgelopen asielprocedure niet konden worden aangebracht omdat men bvb. pas na het einde van de vorige asielprocedure in het bezit komt van documenten die de ingeroepen vrees voor vervolging aantonen.

Verzoekster wist tijdens de eerste asielprocedure echter niet af van het bestaan van deze "nieuwe" documenten. Dit is zeer aannemelijk aangezien de kwestige documenten pas werden opgesteld nadat verzoekster Liberia was ontvlucht (respectievelijk 14.11.08 en 23.11.08 terwijl verzoekster op 01.09.08 in België asiel aanvraag).

Verzoekster nam daarenboven pas kennis van het bestaan van de documenten toen zij contact opnam met haar vriendin (Mensa; die haar eveneens hielp het land te ontvluchten) in Liberia en haar meedeelde dat haar asielaanvraag was afgewezen.

Haar vriendin is vervolgens naar de hoofdzetel van de "Traditional Council of Liberia" in Monrovia geweest om informatie in te winnen. Het is naar aanleiding van deze vraag dat haar vriendin (na heel wat aandringen) de kwestige documenten heeft kunnen bemachtigen.

Het argument dat het attest van verzending niets bewijst omtrent de inhoud van de omslag snijdt werkelijk geen hout. Verzoekster legt een fax dd. 03.12.09 met in bijlage de 2 kwestige brieven over welke werd verstuurd aan haar raadsman (stukken 7/1-7/3). Het bewijs van verzending dateert van na deze datum. Mitsdien maakt verzoekster minstens aannemelijk dat de kwestige brieven haar pas na het afsluiten van de eerste asielaanvraag werden toegestuurd.

Verzoekster heeft pas een tweede asiel aangevraagd nadat zij de originele documenten vanuit Liberia had ontvangen.

Aangezien alle bij wet voorziene beroepsmogelijkheid tegen de negatieve beslissing inzake de eerste asielaanvraag reeds werden uitgeput en derhalve de eerste asielprocedure reeds volledig was afgesloten diende verzoekster noodgedwongen een nieuwe asielaanvraag te doen.

Het is onbegrijpelijk dat verweerster de tweede asielaanvraag niet in overweging heeft genomen nu het om belangrijke bewijsstukken gaat, die een gegrond asielverhaal aannemelijk maken. Dit klemde des te meer daar verweerster de echtheid van de stukken niet in twijfel heeft getrokken en zelfs geen onderzoek heeft gevoerd naar de oorsprong van de documenten en de wijze waarop zij werden bekomen.

Dergelijke beslissing van niet in overwegingname is dan ook onredelijk.

*Minstens diende verweerster de asielaanvraag voor verder onderzoek over te maken aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.
Het middel is gegrond.”*

4.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motivering van de bestreden beslissing. Bijgevolg is verwerende partij van oordeel dat verzoekster het vereiste belang bij de betrokken kritiek ontbeert. Verwerende partij stelt verder dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht geen ander doel heeft dan het in kennis stellen van de burger van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen zodat deze in staat is te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. Verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed daar zowel de juridische als de feitelijke grondslag zijn vermeld. Bovendien blijkt bij lezing van de bestreden beslissing genoegzaam de inhoud ervan zodat de bestreden beslissing aan verzoekster voldoende inzicht verschaft om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken en daarmee het doel is bereikt dat met de formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Verwerende partij meent dat verzoeksters uiteenzetting hieraan geen afbreuk kan doen. In antwoord op verzoeksters concrete kritiek stelt verwerende partij dat uit de bestreden beslissing alsook uit de stukken van het administratief dossier, op afdoende wijze blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht heeft beslist om de tweede asielaanvraag van verzoekster niet in overweging te nemen en daarbij op een zorgvuldige en grondige wijze te werk is gegaan en heeft gehandeld binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en de conform de ter zake relevante rechtsregels, inclusief artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Bij citering van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en een theoretische uiteenzetting betreffende voornoemd artikel, benadrukt verwerende partij dat verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van voormeld artikel heeft aangebracht. Verwerende partij duidt erop dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gesteld dat verzoekster de naar voor gebrachte stukken *“reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag”*. Verwerende partij meent dat verzoeksters beschouwingen niet van aard zijn deze vaststellingen tegen te spreken en dat het loutere feit dat verzoekster stelt deze documenten pas te hebben opgevraagd ná haar eerste asielaanvraag, niet betekent dat zij ze niet eerder had kunnen voorbrengen zoals de wet vereist. Bovendien merkt verwerende partij op dat geenszins blijkt wanneer deze documenten werden toegezonden zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd. Verder wijst verwerende partij er nog op dat verzoekster voor het eerst bij haar verzoekschrift een bewijs van faxverzending voorlegt zodat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid met dit stuk geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing, nu hij daarvan op dat ogenblik geen kennis had. Verwerende partij laat, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad, gelden dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen. Verwerende partij stelt dat er geen sprake kan zijn van machtsoverschrijding en verzoekster op geen enkele wijze uiteenzet waarom zij meent dat er machtsoverschrijding zou zijn zodat dit onderdeel van het middel volgens verwerende partij grondslag mist. Verwerende partij acht het eerste middel van verzoekster niet ernstig.

4.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster geen nieuwe elementen heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure, dat zij geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er wat haar

betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate waarin verzoekster verder in haar middel betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en de bijkomende elementen die door verzoekster werden aangebracht niet in rekening worden genomen, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister, thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoekster niet in overweging werd genomen.

4.1.4. Verzoekster uit kritiek op de motivering van de bestreden beslissing omdat verwerende partij de door haar aangebrachte documenten, namelijk het document van de lokale “Chief of Town” van 14

november 2008 en het document van de "National Traditional Council" van 23 november 2008 als bewijs dat verzoekster wordt gezocht en het attest van verzending ter staving dat voornoemde documenten haar werden toegezonden, niet heeft aanvaard als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster houdt voor dat deze documenten de gegrondheid van haar asielverzoek aantonen nu hieruit blijkt dat zij wel degelijk het slachtoffer dreigde te worden van een besnijdenis en zij hiervoor nationaal wordt gezocht. Verzoekster benadrukt dat zij bijgevolg wel degelijk haar land van herkomst diende te ontvluchten. Verzoekster vestigt tevens de aandacht op het feit dat verwerende partij in de bestreden beslissing de echtheid van de documenten niet in vraag heeft gesteld. Verder stelt verzoekster dat de documenten pas werden opgesteld nadat zij Liberia reeds was ontvlucht en dat zij pas kennis nam van het bestaan van de documenten nadat haar eerste asielaanvraag was afgewezen. Verzoekster is van mening dat de motivering van de bestreden beslissing betreffende het attest van verzending geen hout snijdt en legt een fax van 3 november 2009 voor, met in bijlage de voormelde documenten, welke werd gestuurd aan haar raadsman. Verzoekster meent dat zij hierbij minstens aannemelijk maakt dat de documenten haar pas werden toegestuurd na het afsluiten van haar eerste asielaanvraag.

De elementen die verzoekster in haar tweede asielaanvraag heeft aangebracht, namelijk het document van de lokale "Chief of Town" van 14 november 2008 en het document van de "National Traditional Council" van 23 november 2008 als bewijs dat verzoekster wordt gezocht en het attest van verzending, kunnen weliswaar 'nieuw' zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van verwerende partij maar verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Er dient bovendien opgemerkt te worden dat verzoekster in haar tweede asielrelaas het volgende stelt: *"Na de negatieve beslissing betreffende mijn eerste asielaanvraag, raadde mijn advocaat mij aan documenten te laten opsturen die mijn zaak zouden kunnen helpen. Ik contacteerde mijn vriendin J.M. (...) ik vroeg haar of zij mij bewijzen kon bezorgen van mijn problemen en het feit dat ik nog steeds gezocht word"*. Tevens stelt verzoekster in het verzoekschrift zelf het volgende: *"Verzoekster diende een nieuwe asielaanvraag in aangezien zij na het afsluiten van de eerste asielaanvraag over nieuwe elementen beschikte welke haar aanvraag verder staven" en "deze brieven tonen de gegrondheid van de asielaanvraag van verzoekster aan. Immers blijkt uit deze brieven dat verzoekster wel degelijk het slachtoffer dreigde te worden van FGM (Female Genitale Mutilation) (...)"*. Verzoekster baseert zich ter gelegenheid van haar tweede asielaanvraag aldus nog steeds op de feiten en verklaringen die zij bij haar eerste asielrelaas uiteenzette en lijkt in onderhavig verzoekschrift te pogen de feiten en gegevens van haar eerste asielrelaas te bewijzen. Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen 'nieuwe gegevens' uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoekster (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Waar verzoekster in fine van het eerste middel aanvoert dat verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar de oorsprong van de door verzoekster voorgelegde documenten noch van de wijze waarop deze documenten door verzoekster werden bekomen, dient opgemerkt te worden dat voor de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de verplichting geldt om in de plaats van verzoekster de nodige bewijsstukken te verzamelen en te onderzoeken of verzoekster al dan niet nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht. Het komt in de eerste plaats aan verzoekster toe aan te tonen dat de stukken nieuwe elementen bevatten én dat daarenboven een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade bestaat met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk de bewijslast valt op de 'kandidaat-vluchteling'.

4.1.5. Waar verzoekster voorhoudt dat de documenten pas werden opgesteld nadat zij Liberia reeds was ontvlucht en dat zij pas kennis nam van het bestaan van de documenten nadat haar eerste asielaanvraag was afgewezen, de documenten bijgevolg ook na het afsluiten van haar eerste asielaanvraag heeft ontvangen en zij zich bijgevolg genoodzaakt zag een tweede asielaanvraag in te dienen, dient opgemerkt te worden dat er in de bestreden beslissing op wordt geduid dat deze documenten niet als nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd aangezien deze documenten respectievelijk dateren van 14 en 23 november 2008 en verzoekster aldus de mogelijkheid had deze naar voor te brengen in de loop van haar eerste asielprocedure die pas op 30 oktober 2009 werd afgesloten met een arrest van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. De Raad kan slechts vaststellen dat het document van de lokale "Chief of Town" en het document van de "National Traditional Council", die werden neergelegd in het kader van de tweede asielaanvraag, respectievelijk dateren van 14 en 23 november 2008 daar waar verzoekster in het kader van haar eerste asielaanvraag werd uitgenodigd te verschijnen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 22 oktober 2009 en de Raad bij arrest nr. 33 375 van 30 oktober 2009 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster weigerde. Er dient derhalve te worden gesteld dat de betrokken documenten van respectievelijk 14 en 23 november 2008 geen betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerste asielverzoek. Verzoekster had de mogelijkheid om minstens het bestaan van de documenten aan te brengen in het kader van de eerste asielaanvraag, hetgeen zij evenwel heeft nagelaten.

Waar verzoekster in haar middel betoogt dat het haar niet mogelijk was om de documenten eerder voor te leggen, wijst de Raad er op dat door louter voor te houden dat men niet eerder over een document kon beschikken niet aangetoond wordt dat dit document betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van een eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020).

Waar verzoekster nog van mening is dat de motivering van de bestreden beslissing betreffende het attest van verzending en de inhoud ervan geen hout snijdt en waar verzoekster hierbij in bijlage bij haar verzoekschrift een fax van 3 december 2009 voegt, met in bijlage de voormelde documenten, welke werd gestuurd aan haar raadsman, waar verzoekster er hierbij op duidt dat het attest van verzending van de betreffende documenten dateert van ná deze datum van de fax en meent dat zij hierbij minstens aannemelijk maakt dat de documenten haar pas werden toegestuurd na het afsluiten van haar eerste asielaanvraag, dient opgemerkt te worden dat dit geen afbreuk doet aan het voorgaande. Ten overvloede merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de zending met de voormelde documenten slechts werd opgehaald op 4 december 2009, daar waar verzoekster voorhoudt dat deze reeds op 3 december 2009 per fax zouden zijn gestuurd naar haar raadsman.

4.1.6. Verzoekster voert tevens de schending van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op de voorgaande analyse en wat werd overwogen in punt 4.1.5 van dit arrest met betrekking tot de door verzoekster voorgelegde documenten, alsook het bewijs van verzending ervan, blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Verzoekster verwijt verwerende partij niet voldoende rekening te hebben gehouden met de belangrijke bewijsstukken die verzoekster heeft voorgelegd en geen grondig onderzoek te hebben gevoerd, te meer daar verwerende partij de echtheid van de stukken niet in twijfel heeft getrokken. Uit het voorgaande blijkt dat het niet kennelijk onredelijk is van verwerende partij om te besluiten dat verzoekster geen 'nieuwe elementen' in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht en dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een correcte feitenvinding. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Waar verzoekster hierbij nog aanvoert dat zij ter gelegenheid van haar tweede asielaanvraag belangrijke bewijsstukken naar voor brengt die een gegrond asielrelaas aannemelijk maken en waar verzoekster benadrukt dat verwerende partij de echtheid van de documenten niet in vraag stelt, dient opgemerkt te worden dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld: *"Overwegende dat betrokkene een attest van een 'chief' dd. 14/11/2008 en een attest van de 'National Traditional Council' d.d. 23/11/2008 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag"* en wordt herhaald

dat het hoofdmotief van de bestreden beslissing erin bestaat dat verzoekster geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoekster ze naar voor had kunnen brengen. De Raad wijst erop dat deze motivering van de bestreden beslissing volstaat om deze beslissing te staven.

4.1.7. In de mate waarin verzoekster met de volgende bewoordingen van haar verzoekschrift: “(...) *nu het om belangrijke bewijsstukken gaat, die een gegronde asielaanvraag aannemelijk maken*”, de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag poogt te bewijzen en van mening lijkt te zijn dat zij wel in aanmerking komt om te genieten van de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus, dient opgemerkt te worden dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen maar een wettigheidstoezicht houdt. De Raad onderzoekt of de betrokken overheid bij de beoordeling van de asielaanvraag uitgegaan is van de juiste feiten of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Waar verzoekster tevens aan de Raad lijkt te vragen om een nieuwe beoordeling van haar tweede asielaanvraag te maken, moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 94). Het feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van verwerende partij maakt op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

4.1.8. Uit het voorgaande blijkt dat door verzoekster niet aangetoond wordt dat zij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling heeft aangebracht waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Hieruit volgt dat de kritiek van verzoekster dat de Dienst Vreemdelingenzaken, gelet op de ‘nieuwigheid’ van de door haar aangebrachte elementen, diende te beslissen tot inoverwegingname van haar asielaanvraag, niet dienend is daar zij er niet in is geslaagd aan te tonen dat de door haar aangevoerde ‘nieuwe gegevens’ ‘nieuwe elementen’ zijn in de zin van de genoemde wetsbepaling. Verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoekster geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht het volgende overwogen: *“Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de betrokkene ze naar voren had kunnen brengen. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”*

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De schending van de formele en/of materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster het volgende aan.

“Tweede middel: Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, rechtszekerheid en het gewettigd vertrouwen.

Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van art. 62 van voornoemde Wet van 15 december 1980 en schending van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster beschikte op datum van indienen van de regularisatieaanvraag dd. 14.12.09 over een wettige verblijfstitel, m.n. een attest van immatriculatie model A.

Er werd haar op datum van neerlegging van de regularisatieaanvraag nog geen bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op datum van betekening van de bestreden beslissing(en) had reeds een woonstcontrole plaatsgevonden en had de Stad Roeselare het volledige dossier naar verweerster verstuurd. Dit werd overigens op 02.02.10 door de Stad Roeselare telefonisch bevestigd aan de raadsman van verzoekster.

Derhalve had verweerster reeds vóór de betekening van de bestreden beslissing(en) kennis genomen van de regularisatieaanvraag van verzoekster.

Volgens een constante rechtspraak van de Raad van State kan een vreemdeling echter niet worden uitgewezen zolang door verweerster geen beslissing werd genomen omtrent de regularisatieaanvraag van de vreemdeling. Hierbij wordt geen onderscheid gemaakt naargelang de redenen voor regularisatie die worden aangehaald (R.v.St. 16 mei 2002, nr. 106.588; R.v.St. 29 maart 2000, nr. 86.391; R.v.St. 20 maart 1997, nr. 65.557).

Deze rechtspraak werd bevestigd door de 3^e Kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest van 19.07.2007 (nr. 844).

Voormeld arrest dd. 19.07.2007 statueert dat een beslissing tot het verlaten van het grondgebied niet wettelijk is wanneer verweerster in haar beslissing niet heeft geoordeeld omtrent de gegrondheid van een voorheen ingediende regularisatieaanvraag aangezien dit een moeilijk en ernstig te herstellen nadeel inhoudt.

Verweerster moet daarentegen vóór een eventuele uitwijzing beslissen over de regularisatieaanvraag en over de buitengewone omstandigheden die verzoekster naar aanleiding van zijn aanvraag inroept en moet rekening houden met de feitelijke omstandigheden van de zaak.

In casu bepaalde verweerster in de bestreden beslissing:

"overwegende dat het feit dat betrokkene in tussentijd zijn best gedaan heeft zich te integreren en in België gewerkt heeft niet terzake doet, aangezien de integratiemogelijkheden van betrokkene geenszins verband houden met de elementen zoals bepaald binnen de Conventie van Genève."

De bestreden beslissing druist regelrecht in tegen voormeld arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangezien verweerster geen onderzoek naar de regularisatieaanvraag van verzoekster in de Belgische maatschappij heeft uitgevoerd.

Integendeel weigert verweerster pertinent voorafgaandelijk aan het uitvaardigen van een uitwijzingsbevel een onderzoek te voeren naar de door verzoekster in het kader van haar regularisatieaanvraag aangehaalde motieven.

Dienvolgens wordt de regularisatieaanvraag elk werkzaam karakter ontnomen.

De bestreden beslissing schendt dan ook de beginselen van behoorlijk bestuur, rechtszekerheid en gewettigd vertrouwen daar zij de uitwijzing van verzoekster beveelt alvorens te oordelen of verzoekster recht heeft op een verblijf van lange duur overeenkomstig art. 9bis Vw.

Derhalve dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens geschorst, en kan geen nieuw bevel tot het grondgebied te verlaten worden genomen zolang geen beslissing werd genomen omtrent de regularisatieaanvraag.

Het middel is gegrond."

4.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het tweede middel van verzoekster gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en merkt ze vooreerst op dat er op heden geen sprake van is dat verzoekster wordt 'uitgewezen'. Verder laat verwerende partij gelden dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op zich niet maakt dat verzoekster, die illegaal in België verblijft, door het enkele gegeven van het indienen van een aanvraag over enig verblijfsrecht zou beschikken. Zo duidt verwerende partij erop dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf geen rechten en plichten doet ontstaan, geen enkel verblijfsrecht met zich meebrengt en een vreemdeling ook na het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kan ontvangen of het land kan worden uitgezet. Verwerende partij onderbouwt haar uiteenzetting bij verwijzing naar recente rechtspraak van het Hof van Cassatie, naar de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 en naar rechtspraak van de Raad van State. Daarnaast wijst verwerende partij op artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en stelt daarbij dat de bestreden beslissing niet meer is dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster werden geweigerd: het

betreft een gebonden bevoegdheid. Verwerende partij ziet dan ook niet in op welke manier de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten een schending van de door verzoekster aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur zou kunnen uitmaken. Verwerende partij duidt er nog op dat aan verzoekster geen enkel verblijfsrecht werd toegekend op de loutere grond van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, zodat verzoekster niet dienstig kan voorhouden dat haar 'rechtszekerheid' of 'gewettigd vertrouwen' zou zijn aangetast, te meer daar het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd op grond van een gebonden bevoegdheid zodat er derhalve geen appreciatiemarge is voor het bestuur en er ook geen sprake kan zijn van een 'onbehoorlijk' bestuur. Verzoeksters beschouwingen falen volgens verwerende partij naar recht. Verwerende partij acht het tweede middel van verzoekster niet ernstig.

4.2.3. Waar verzoekster de mening is toegedaan dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten, als component van de bestreden beslissing, mocht worden afgegeven daar zij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en desbetreffende aanvraag nog steeds hangende is, dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) en evenmin verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag die er op gericht is een verblijfsmachtiging te bekomen heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Er kan derhalve niet besloten worden tot een schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het beginsel van het gewettigd vertrouwen indien in het kader van een asielaanvraag een beslissing met een bevelscomponent aan een vreemdeling ter kennis wordt gebracht alvorens het bestuur geoordeeld heeft over een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden.

De Raad wijst er tevens op dat een asielaanvraag en een aanvraag om machtiging tot verblijf twee van elkaar onderscheiden aanvragen zijn, met afzonderlijke procedures. Gezien verzoekster ervoor heeft gekozen twee verschillende aanvragen, zijnde een asielaanvraag en een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van Vreemdelingenwet in te dienen, is het correct dat hierover ook twee verschillende beslissingen worden genomen. Dienvolgens valt niet in te zien waarom verwerende partij het feit dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissing. Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij de afwijzing van haar asielaanvraag lijkt te willen relateren met een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf .

Verzoekster toont niet aan dat de formele en/of de materiële motiveringsverplichting werden geschonden. Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

De Raad stelt vast dat verzoekster nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht. Het is niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr.151.540).

In de mate waarin verzoekster de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aanvoert, dient opgemerkt te worden dat verzoekster nalaat aan te geven op welke wijze zij dit artikel geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing louter de asielaanvraag van verzoekster betreft.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1. In een derde middel voert verzoekster het volgende aan.

“Derde middel: schending van het beginsel van behoorlijk beheer en machtsoverschrijding. De bestreden beslissing werd noch handmatig noch elektronisch ondertekend door de gemachtigde ambtenaar van verweerster. Er is daarentegen enkel sprake van een ingescande handtekening.

In een recent arrest vernietigde de Raad van State een beslissing van verweerster wegens een substantieel vormgebrek aangezien de handtekening van de gemachtigde ambtenaar op de beslissing werd ingescand (R.v.St. 8 mei 2009, nr. 193.106, niet gepubliceerd).

Het manuele karakter vormt een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening zodat geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrukken en andere vormen waarbij die handtekening niet met de hand is gemaakt. De afdruk van een ingescande handtekening kan veeleer met een kopie worden gelijkgesteld, doch geldt niet als een manuele handtekening.

Tot bewijs van het tegendeel moet ervan worden uitgegaan dat de handtekening op de bestreden werd ingescand. Overeenkomstig voormelde rechtspraak van de Raad van State behoort het immers aan verweerster om aan te tonen dat de handtekening niet werd ingescand.

Mitsdien schendt de bestreden beslissing het beginsel van behoorlijk beheer en overschrijdt verweerster de haar krachtens de Wet en bijzondere rechtsregels toegekende macht.

Het middel is gegrond.”

4.3.2. In de nota repliceert verwerende partij, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad, dat de vereiste van een handtekening geen geldigheidsvereiste is. Verwerende partij merkt op dat een mondelinge beslissing ook een aanvechtbare beslissing is en dat het volstaat dat de bestreden beslissing kan worden toegerekend aan een bepaalde en voor het nemen van de beslissing bevoegde persoon. Verwerende partij merkt op dat de bevoegdheid van de steller van de bestreden beslissing door verzoekster niet wordt betwist. Daarenboven duidt verwerende partij erop dat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, de handtekening die voorkomt op de bestreden beslissing wel degelijk de handgeschreven handtekening van mevrouw C.S. betreft. Daar verzoeksters derde middel er net op gericht is dat de bestreden beslissing geen handgeschreven handtekening bevat, terwijl dit onbetwistbaar wel het geval is, mist het derde middel van verzoekster feitelijke grondslag en is het volgens verwerende partij onontvankelijk.

4.3.3. De Raad leidt uit het betoog van verzoekster af dat zij de bevoegdheid op zich van de gemachtigde ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, zijnde mevrouw C.S., attaché, om de bestreden beslissing te treffen, niet betwist. Volgens verzoekster vermeldt de bestreden beslissing geen handgeschreven handtekening noch kan de handtekening die op de bestreden beslissing voorkomt volgens verzoekster beschouwd worden als een elektronische handtekening. Verzoekster houdt voor dat het manueel karakter een constitutief element vormt van een rechtsgeldige handtekening zodat geen waarde kan worden gehecht aan een kopie. Verzoekster verwijst naar een arrest nr. 193 106 van de Raad van State van 8 mei 2009 en geeft hierbij aan dat zij van mening is dat de bestreden beslissing behept is met een substantieel vormgebrek daar de handtekening van de gemachtigde ambtenaar op de bestreden beslissing werd ingescand. Verzoekster stelt daarenboven dat het aan verwerende partij is om aan te tonen dat het niet om een ingescande handtekening gaat.

4.3.4. De eerste vraag die zich stelt is of een beslissing die getroffen wordt door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken diens handtekening dient te dragen. De Raad wijst erop dat geen enkele wettelijke bepaling in het algemeen voorschrijft dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de Vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn.

Hoewel verzoekster in het middel niet woordelijk of op uitdrukkelijke wijze overgaat tot het in vraag stellen van de bevoegdheid van de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken die de bestreden beslissing heeft ondertekend, in casu mevrouw C.S., wijst de Raad er op dat in de mate waarin verzoekster hierop toch zou doelen, elk optreden van een overheid echter wel zijn oorsprong dient te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. De bevoegdheden van de staatssecretaris of zijn gemachtigde, de Dienst Vreemdelingenzaken, worden geregeld in de Vreemdelingenwet. De bevoegdheden van de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken werden op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing geregeld in het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden

van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Delegatiebesluit van 18 maart 2009). Uit het bovengestelde volgt algemeen dat een beslissing die getroffen wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris minstens de naam en de graad van de ambtenaar dient te vermelden die de beslissing getroffen heeft. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentiseert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft. Degene die de manuele handtekening betwist, zal de strafprocedure op grond van valsheid in geschrifte dienen op te starten.

4.3.5. De volgende vraag die rijst, is wat voor soort handtekening figureert op de bestreden beslissing. Het feit of de handtekening die figureert onderaan de bestreden beslissing al dan niet een handgeschreven handtekening is, wordt betwist.

Vooreerst wordt opgemerkt dat noch de door verzoekster aangehaalde bepalingen noch enige andere bepaling van de Vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186 670).

Waar verzoekster aanvoert dat de handtekening die figureert op de bestreden beslissing een ingescande handtekening is, dient opgemerkt te worden dat om te kunnen spreken van een ingescande handtekening, de handgeschreven handtekening van een ambtenaar eenmalig wordt gescand en vervolgens als een digitaal bestand telkens op de elektronisch aangemaakte beslissing wordt geplakt. Bij uitprint van de elektronisch aangemaakte beslissing lijkt het alsof de handtekening van de auteur onderaan het document staat, wat eigenlijk slechts een "*digital image*" van een handtekening is (cf. S. VAN DEN EYNDE, 'De digitale handtekening: een stand van zaken', bijdrage naar aanleiding van de studiedag "Digitale overheden, tussen wensdroom en realiteit", Mechelen, 22 juni 2000, verschenen in het congresboek *Digitale overheden: tussen wensdroom en realiteit*, J. STEYAERT, U. MARIS en E. GOUBIN (ed.), Leuven, 2001, 71-84). Het voorgaande impliceert dat aldus telkens identiek dezelfde handtekening, naar vorm en algemeen uiterlijk voorkomen, op de beslissingen die worden toegeëigend door de betreffende ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken zal figureren.

Doch de Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de handtekening geplaatst, zowel op de bestreden beslissing als op de kennisgeving die er deel van uitmaakt, naar de algemene uiterlijke kenmerken ervan, die zelfs bij een eerste aanblik kunnen worden waargenomen, behept is met subtiele doch duidelijke verschillen qua vorm en drukpunten die te maken hebben met de grilligheid, de onregelmatigheid en het veranderlijk karakter van het achtereenvolgens met de hand plaatsen van een handtekening.

Hoewel de uitprint van de bestreden beslissing, die zich eveneens in het administratief dossier bevindt, als gevolg van de uitprint zelf, voor het blote oog enige kenmerken van digitalisering vertoont, kan uit het geheel van de bestreden beslissing, namelijk de beslissing zelf en de kennisgeving ervan, duidelijk worden opgemaakt dat de handtekening in casu een handgeschreven handtekening uitmaakt. Hierbij wijst de Raad erop dat geen enkele bepaling van de Vreemdelingenwet of uitvoeringsbepaling daarvan verbiedt dat een afdruk of kopie van de originele beslissing in het administratief dossier wordt opgenomen.

Waar verzoekster hierbij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, namelijk het arrest nr. 196 106 van 8 mei 2009, dient opgemerkt te worden dat verzoekster bij het verwijzen, en dit enkel in referentie, naar voornoemd arrest van de Raad van State niet aantoont dat zij zich bevindt in dezelfde feitelijke omstandigheden zoals vermeld in het aangehaalde arrest. Ten overvloede wijst de Raad erop dat hoewel dit arrest zegt wat het zegt, verwerende partij in voornoemde zaak haar stelling dat het wel degelijk om een elektronische handtekening ging niet met concrete elementen had gestaafd en dat verwerende partij in voornoemde zaak dan ook niet aannemelijk had gemaakt dat de afdruk van een

ingescande handtekening, mede bij gebrek aan enig bewijs van beveiliging of versleuteling, als een elektronische handtekening kon worden beschouwd. Uit het voorgaande volgt dat het in casu wel degelijk een handgeschreven handtekening betreft zodat verzoekster niet kan worden gevolgd in haar argumentatie en er geen sprake is van machtsoverschrijding of een schending van een substantiële vormvereiste.

Daargelaten de vraag of *“het beginsel van behoorlijk beheer”* bestaat en in de mate waarin verzoekster hierbij een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur aanvoert, stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht. Het is niet aan de Raad dit te specificeren (RvS, 22 november 2005, nr.151.540).

Het derde middel is in de mate waarin dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,   wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,   griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET